

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1064/2021
30.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Биљане Синановић, Радмиле Драгичевић Дичић, Радослава Петровића и Невенке Важић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела непоступање по здравственим прописима за време епидемије из члана 248. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ђурђице Дурмић, поднетом против правноснажних решења Основног суда у Новом Саду К 557/20 од 28.04.2021. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 160/21 од 06.07.2021. године, у седници већа одржаној дана 30.09.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ђурђице Дурмић, поднет против правноснажних решења Основног суда у Новом Саду К 557/20 од 28.04.2021. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 160/21 од 06.07.2021. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Новом Саду К 557/20 од 28.04.2021. године према окривљеном АА, сходно члану 41. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривично правној заштити малолетних лица, изречена је васпитна мера појачаног надзора од стране органа старатељства из члана 17. тог Закона, која може трајати најмање 6 (шест) месеци, а највише 2 (две) године, с тим што ће суд накнадно одлучити о њеном престанку, због кривичних дела: непоступање по здравственим прописима за време епидемије – из члана 248. КЗ, ометање оружаног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном еду и миру и фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. КЗ.

На основу члана 87. Кривичног законика према окривљеном АА изречена је мера безбедности одузимање предмета и то две регистарске таблице са ознаком ..., са којима ће се након правноснажности пресуде поступити у складу са законом.

Истим решењем, окривљени је обавезан да суду надокнади трошкове кривичног поступка и то износ од 5.000,00 динара на име паушала, износ од 28.688,00 динара на име трошкова вештачења и износ од 28.125,00 динара на име трошкова браниоца по службеној дужности, као и трошкове настале пред ОЈТ у Новом Саду и то на име

трошкова браниоца по службеној дужности у износу од 33.250,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Решењем Вишег суда у Новом Саду Кж1 160/21 од 06.07.2021. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и првостепено решење, потврђено.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Ђурђица Дурмић због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд, сходно члану 492. ЗКП, преиначи у целости побијана решења и окривљеног АА, ослободи од оптужбе због кривичног дела непоступање по здравственим прописима за време епидемије из члана 248. Кривичног законика и одреди да трошкови кривичног поступка падају на терет буџета или да иста делимично или у целости укине и предмет врати неком од нижестепених судова на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Неосновани су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује да је у погледу кривичног дела непоступање по здравственим прописима за време епидемије из члана 248. Кривичног законика учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, истицањем да дело које је окривљеном стављено на терет није кривично дело и да је у односу на ово дело примењен закон који се не може применити, с обзиром на то, да у конкретном случају може бити речи само о прекршају у смислу тачке 1. и 2. Наредбе о ограничењу и забрани кретања лица на територији Републике Србије, којим наводима бранилац, иако не нумерише, указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Кривично дело непоступање по здравственим прописима за време епидемије из члана 248. Кривичног законика чини онај ко за време епидемије какве опасне заразне болести не поступа по прописима, одлукама или наредбама којима се одређују мере за њено сузбијање или спречавање.

Врховни касациони суд налази да се према чињеничном опису радње извршења у погледу кривичног дела из члана 248. Кривичног законика, у радњама окривљеног АА, стичу сва битна обележја тог кривичног дела, како објективна, која се односе на саму радњу извршења окривљеног (за време епидемије заразне болести....поступио противно одлуци - Наредби о ограничењу и забрани кретања лица на територији Републике Србије....којом се одређују мере за њено сузбијање или спречавање), тако и субјективна - која се односе на урачунљивост и умишљај окривљеног, која

представљају законска обележја кривичног дела непоступање по здравственим прописима за време епидемије из члана 248. Кривичног законика, због чега у конкретном случају нема места разматрању постојања прекршаја, па су стога супротни наводи браниоца окривљеног којима се указује на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП оцењени као неосновани.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости, иако не нумерише указује и на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, наводима да је одлуком о трошковима повређен закон. Према ставу одбране, а како је окривљени млађе пунолетно лице, на њега се морају применити одредбе Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, а сходно томе и одредба члана 79. истог закона, према којој је суд морао одредити да трошкови падају на терет буџета.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног су неосновани, а ово из следећих разлога:

Према окривљеном АА, у конкретном случају, вођен је редован кривични поступак према одредбама Законика о кривичном поступку, а по оптужном предлогу Основног јавног тужиоца у Новом Саду КТ 1100/20 од 07.04.2020. године, а суд је овом окривљеном само изрекао васпитну меру појачан надзор од стране органа старатељства, сходно одредби члана 41. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица.

Наиме, одредбом члана 41. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица прописано је да суд може учиниоцу који је кривично дело извршио као пунолетан, а у време суђења није навршио 21 годину изрећи било коју меру посебних обавеза, меру појачаног надзора од стране органа старатељства или меру упућивања у васпитно поправни дом, ако се, с обзиром на обележја његове личности и околности под којима је дело учинио, може очекивати да ће се овим васпитним мерама постићи сврха која би се остварила изрицањем казне.

Одредбом члана 46. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица прописано је да се одредбе члана 48.-50., члана 53.-56., члана 64. и 66., члана 68. став 1. и члана 75. и 76. овог Закона примењују у поступку према млађем пунолетном лицу, ако се до почетка главног претреса, на основу испитивања личности тог лица, установи да долази у обзир да му се изрекне васпитна мера из члана 41. овог Закона.

Сходно цитираној одредби, могућност примене одредбе члана 79. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица није наведена у члану 46. тог Закона у поступку према млађем пунолетном лицу односно према лицу које је извршило кривично дело као млађи пунолетник, а које у време покретања поступка, односно суђења није навршило 21 годину, као што је то случај са окривљеним АА.

Самим тим, Врховни касациони суд налази да се правилним тумачењем одредбе члана 46. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној

заштити малолетних лица, према окривљеном АА, као млађем пунолетном лицу, не може применити одредба члана 79. став 1. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица и одредити да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава.

Стога је, Врховни касациони суд, супротне наводе браниоца изнете у захтеву за заштиту законитости, а којима се указује на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, оценио неоснованим.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

**Председник већа-судија,
Драгомир Милојевић,с.р.**